

straffes — og sætter sig hen ved Harmoniorkestret, saa er der ogsaa der et Orkester, der musicerer, medens man drikker Te, Øl eller hvad man nu fortærer, og da skal der ogsaa der betales for disse Musici, idet det er Koncerter, under hvilke der serveres. Hvis man imidlertid vil gaa i Teatret — der er nemlig et Teater i Tivoli, hvor der spilles Smaastykker —, saa maa jeg forstaa den højtærede Minister saaledes, at der skal ingen Afgift være, hvis det ikke udlejes. Hvis derimod Teatret lejes ud, dersom det drives af en Entreprenør, skal der betales Afgift. Jeg vil der tro, at for Fremtiden vil ingen nogen Sinde leje dette Teater, for det vil være højest sandsynligt, at man vil foretrække at lade Tivoli paa en eller anden Maade drive Teatret selv, saa at deringen Lejer bliver. Man maa jo dog indrømme, at det er noget urimeligt, at det, om der skal betales Stempelafgift eller ej, alene afhænger af, om der i Tivoli er en Mand, der driver dette Teater for sin Regning, eller om Tivoli driver det for egen Regning. — Hvis Manden dernæst til sidst vil gaa i Tivolis Varieté — hvad der jo ikke kan anbefales, man maa i hvert Fald haabe, at han vil sende sin Familie hjem først og gaa alene derind —, er der en Stempelafgift, hvis denne Varieté drives for fremmed Regning. Jeg ved ikke noget om, hvorledes Forholdet er, jeg har ikke sat mig ind i det; hvis den højtærede Finansminister har sat sig ind i det, kan han jo oplyse noget derom. Hvis derimod Tivoli selv driver denne Varieté, hvad der ikke er umuligt; saa er den unddragen Afgiften, thi saa er den ikke udlejet. Gaar man derimod over Gaden ind i en anden Varieté, skal der betales Stempelafgift. Det er dette „retfærdige“ Forslag, den højtærede Finansminister er kommen med.

Jeg skal dermed forlade Tivoli og gaa videre til de større Afgifter. Jeg kommer saa til 20 pCts Afgiften af Biografteatre osv., alt det, der falder ind under, hvad man kalder Forevisninger, Cirkus osv.; der er det, man nu stiger til den enorme Pris af 20 pCt. af Bruttoindtægten. Man tager Bruttoindtægten, tager $\frac{1}{5}$ deraf forholds som særlig Skat, foruden alle de andre Skatter, vi have her i Landet. Nu vilde jeg gerne vide, hvad den højtærede Finansminister tror, at en handlende i Provinserne eller en Gaardmand vilde sige til, at Staten kom og tog 20 pCt. af hans Bruttoindtægt fra ham til at begynde med og dernæst lod ham ifalde alle de

andre Skatter. Jeg tror, det er noget saa uørt, at man aldrig nogen Sinde har gjort det; men det er det, den højtærede Finansminister nu anbefaler, og som et Flertal i dette Ting synes at ville slutte sig til.

Naar dette gaar igennem, tror jeg, det noget skyldes moralske Betragtninger, at man vil dette „Gøgl“ til Livs. Der har rejst sig Stemmer for, at Biografteatrene ere saa skadelige — dem maa vi til Livs! —, og der er nogle, der anse andre af den Art Forestillinger og Forevisninger for ogsaa at være skadelige og mene, at dem bør man have udryddet, og at hvis der ingen kom derhen, var det jo allerbedst. Men saa er det jo ganske urimeligt at vedtage en Lov under den Forudsætning, som her foreligger; thi efter den er det Statens højeste Interesse, at der kommer saa meget Gøgl som muligt. Hvis det er muligt for Finansministeren og Justitsministeren, og Kultusministeren med, at sætte saa meget af det værste Gøgl i Gang som muligt, er det jo deres absolutte Pligt mod Statskassen, thi Staten kan faa en Indtægt derigennem, og jo mere Gøgl der bliver, desto flere Penge faar Statskassen — det er jo sjældent den gode Kunst, det ere alle enige om, der trækker mest Hus, og derfor stilles den ogsaa bedre, det er tværtimod til den daarlige Kunst, at der kommer flest Folk. Og det er jo i Finansministerens store Interesse, at der bestaar saa mange Biografteatre og lignende Anstalter som muligt — jeg nævner kun Biografteatrene, for det er dem, vi have talt mest om —, Justitsministeren er forpligtet til at give det størst mulige Antal Tilladelser dertil og ligeledes at give det størst mulige Antal Tilladelser til Oprettelse af private Teatre. Man har nok hørt sige, at det ikke gør noget, at der gaar et privat Teater i Løbet, for saa bestod de andre saa meget desto bedre, men det er i Statskassens Interesse, at det ikke gaar i Løbet, før det har betalt Afgiften. Det er godt for Statskassen, at der kommer saa mange Privatteatre som muligt, thi jo flere Teaterdirektører bliver der til at sætte en Del Penge til, inden de gaa fallit, og indtil den Tid faar Statskassen Afgift af dem. For Fremtiden vil det blive saaledes, at Staten har den største Interesse i, at der ogsaa paa dette Punkt kommer saa meget Gøgl som muligt. Det gaar her paa lignende Maade, som det gaar overfor den Brændevinsskat, som man tænker sig Muligheden af, at den højtærede